

at Grunden, hvorfor den ikke strax blev optaget i Landbohøjskolens Plan, var den, at der var særlige Interesser, som man vilde give Leilighed til at udtale sig, og de have, hvad man jo kan overbevise sig om ved at gjenmsee de afgivne Betænkninger, ogsaa udtalt sig meget udførligt, uden at jeg troer, at Udbyttet har været skunderlig stort. Der var dernæst saavel fra Rigsdagens som fra Rigsraadets Side henpeget paa, at det var rimeligt og naturligt at forene Kræfterne for at tilvejebringe et sælles Udbytte paa den simpleste og nemmeste Maade. Jeg troede, som sagt, at det vilde kunne skee ved den Overeenskomst, som allerede var afsluttet mellem de to paagjældende Ministre, og som jeg troede uden Vanskelighed kunde godkjendes af de to lovgivende Forsamlinger, som havde dermed at gjøre. Men efter den, som jeg maa tilstaae, uventede Maade, hvorpaa Landstthinget stillede sig til Sagen, og efter de konstitutionelle Vanskeligheder, som Ministrene stødte paa under Forhandlingen, maa jeg udtale, at man fremmer Sagen bedst ved at holde sig til det foreliggende Lovforslag, saaledes som det er kommet fra Landstthinget; thi deels troer jeg ikke, at man med Høje kan forlange, at Landstthinget skulde tage hele den Beslutning tilbage, som det nylig har fattet, og deels troer jeg, at det vilde være mindre klogt at indbringe denne Sag for Rigsraadet — hvor saa mange andre Sager ville komme for — naar det har viist sig, at der fra Rigsdagens Side var reist Betænkkeligheder derimod, ja at man mulig endog kunde udsætte sig for at see et saadant Forslag refuseret. Saavel i Landstthinget som her har endeel Talere henpeget paa, at hvad der her er Spørgsmaal om, for en stor Deel vilde kunne opnaaes ad administrativt Veie; jeg har gjort opmærksom paa, at dette ikke kunde skee i sin fulde Fylde, men at Noget i den Retning vilde kunne skee, har været mig meget vel bevidst. Jeg troede imidlertid, at det vilde være meget ønskeligt, hvad jeg hverken antog, at Folkethinget eller Landstthinget vilde vise Betænkkelighed ved, at der for Fremtiden tillige ved den kongelige Veterinær- og Landbohøjskole kan gives Underviisning i disse Fag — jeg vil ikke sige skal, thi det vilde forudsætte en moralsk Forpligtelse til dertil at gjøre en Bevilling — men at op-

tage disse Underviisningsgjenstande i Loven, naar det kan skee uden Bevilling, troer jeg er rigtigt, ikke forbi jeg troer, at Nogen vilde sætte mig under Rigsrets-Anklage, dersom jeg paa Landbohøjskolens Budget havde opført Poster, som ikke vedkom Kongeriget, og deraf havde udredet Midler, som laae udenfor Planen. Med Hensyn til den størst mulige Korrekthed i Udførelsen af Løbe skal der ingen finde fra min Side blive forsømt Noget, og i Loven om Landbohøjskolen staar nævnt de Underviisningsgjenstande, som der skulle meddeles, altsaa at optage andre deriblandt vilde være en bestemt og paavisselig Inkorrekthed. Ved Siden deraf synes man fra alle Sider at være enig i, at det, hvad Gartneriet angaaer, er meget hensigtsmæssigt, at dette faaer en Plads i Lovudkastet, for at der kan blive meddeelt nogen Underviisning og navnlig nogen Veilebning deri, og jeg maa i den Henseende være enig med den ærebe Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgtreds (Tscherning) i, at dette Fag i hele sit Væsen er praktisk, og at Veilebningen deri har meget mere at bethyde end selve Underviisningen; men forsaavidt han sigtede til den Stilling, jeg havde tænkt at give Gartneren, skal jeg ikke tage i Betænkning at udtale, at det er min Mening, at Gartneren tillige vil kunne være Lærer i Botanik; den nuværende Lærer i Botanik vil ikke kunne paatage sig Underviisning i Gartneriet, hans Dygtighed er imidlertid saa anerkjendt, at der ikke kan være Tale om ikke at paastjønne og benytte hans Virksomhed ved selve Landbohøjskolen; men jeg meente, at ved at faae en Gartner vilde man foreløbig have en Gartner ved Siden af Læreren i Botanik, hvilket kunde være hensigtsmæssigt paa en Tid, da tilstedeværende og forøvrigt velvedligeholdte Anlæg skulde fuldstændiggjøres og betydelig udvides; paa den anden Side kunde, naar det hele Anlæg var fuldstændiggjort, selve Gartnerens Virksomhed væsentlig reducere sig til et sagkyndigt Tilsyn, og til at supplere Arbeidskraften. Det var den Stilling, jeg havde troet, at Gartneren vilde komme til at indtage. Dette Formaal synes man ogsaa her fra forskjellige Sider at ville lægge Vægt paa og ansee som Noget, der henhørte til Højskolens rette Virksomhed. Jeg skal